

מה שנשאר לך בברלין

מחזה מאת אופק לוי | חלק | בטרילוגיה *Love hurts in tinder times*

**ועוד מעט, בלילות שיבואו,
נופיע כשחקנים נודדים,
האחד בחלום השני
ובחלומות אנשים זרים שלא ידענו יחדיו.**

אם בפה מר חאמרי // יהודה עמיחי

שלוש מערכות על כל מה שלא הספקנו לאהוב מעולם.

אורן בורח אל מרפסת ה-KitKat Club לאחר שנישק את גייסון, משורר ברלינאי מפורסם. זאת הפעם הראשונה שלו. הוא מעולם לא עשה את זה. בארץ מחכה לו נטע, אשתו. הם מצפים לילד. בעוד הוא מנסה לברוח מהמציאות הנוכחית, גייסון, שרק חיפש את אהבת חייו, מכניס אותו יותר ויותר אליה.

השניים, מוצאים את עצמם במסלול התאהבות מסוכן, ומבינים, גם אם בעל כורחם, שניצוץ אהבה מיוחד, כזה שמשנה הכל, ניצת לו ואולי בפעם הראשונה בחיים של שניהם, הם מגלים זה בזרועות זה נחמה, תקווה ואהבה.

דמויות:

גייסון

אורן

מערכה ראשונה: עוד לא טיילתי איכן שפועם ליבד.

קיץ. מרפסת מועדון ה-KitKat Club שבברלין. מוזיקת טכנו בוקעת בעוצמה מתוכו. אורות מבהבים. צלליות רוקדות כמו בועות בוערות.

אורן פורץ למרפסת. הוא מתנשף. חולצה מכופתרת שחורה, שיער פרוע, מבט אבוד. הוא מתקרב למעקה ומתאמץ להסדיר נשימה. אחרי כמה שניות, גייסון יוצא. רגוע וסוער בו זמנית- כאילו הלילה רק התחיל בשבילו. לבוש עור, סיגריה דקה ביד אחת, מבחנה קטנה ביד השנייה. הוא מריח אותה. עיניו על אורן.

- גייסון:** Du küsst gut, Schatzi! [אתה מנשק מדהים, מותק]
- [אורן מסתובב, מבוהל קצת. מנסה למצוא מילים. מביט לצדדים]
- אורן:** --Look, Everything that happened inside... It's not
- גייסון:** מה חשבתי לעצמי?
- אורן:** מה?
- גייסון:** כשהתחלתי איתך בגרמנית.
- אורן:** גרמנית?
- גייסון:** פתח תקווה, לא? אולי גבעתיים?
- אורן:** אתה מדבר עברית?
- גייסון:** זה נשמע לך כמו משהו אחר?
- אורן:** וואו... אוקי. פשוט... אני לא... לא ציפיתי לזה...
- [פאוז. גייסון מוציא בשנית מבחנה קטנה, מריח, ואז מושיט לאורן]
- גייסון:** רוצה?
- אורן:** לא... אני לא...--
- [גייסון מחייך ומריח שוב בעצמו]
- תקשיב, אתה נראה לי כמו אחלה בן אדם, אבל... מה שהיה בפנים... זאת הייתה טעות, אוקי? רקדנו. נסחפתי קצת... זה פשוט לא... אני.
- גייסון:** "לא אני"?
- אורן:** כן, אני לא... כמוך.
- גייסון:** מה זה אומר "כמוני"?
- אורן:** לא משנה... פשוט... אנחנו לא הולכים לשכב הלילה. אוקי?
- גייסון:** אוקי.
- אורן:** באמת שלא.
- גייסון:** כן, הבנתי כבר בפעם הראשונה.

אורן:	כן.
ג'ייסון:	לא נשכב הלילה.
	[פאזזה ארוכה, הם מבטים לכיוונים שונים, כל אחד מתכנס במחשבותיו]
אורן:	הנשיקה הזאת... בפנים...
ג'ייסון:	אמרת, טעות. הבנתי.
	[אורן מסתובב אליו, מתקשה לומר את המילים]
אורן:	היא לא הייתה אמיתית, אוקי?
ג'ייסון:	אוקי.
אורן:	אני לא כזה.
ג'ייסון:	זה בדיוק התירוץ של מי שמאוד "כזה".
אורן:	לא משנה. זה לא יקרה. אני לא יכול לעשות את זה.
	[שתיקה. ג'ייסון מחייך מעט, מתקרב לאט]
ג'ייסון:	אבל כבר עשית.
	[פאזזה ארוכה. אורן שותק. ג'ייסון מתכוון לצאת. מתחרט]
	מה אתה עושה כאן?
אורן:	כאן?
ג'ייסון:	ב-KitKat Club, בברלין, תבחר מה שאתה רוצה.
אורן:	תשמע, זה באמת לא מתאים...
ג'ייסון:	תענה לי על זה ואני אלך.
אורן:	רואה עולם.
ג'ייסון:	מה אתה, קולומבוס?
אורן:	תשמע... זה לא...
ג'ייסון:	אוקי. רואה עולם. אני איתך. למה להתחיל מהתחתית?
אורן:	תחתית?
ג'ייסון:	ה-KitKat Club. זה לא מקום שמגיעים אליו בשביל לראות עולם. אולי בשביל לשכוח ממנו. אבל אל תדאג. הכי גרוע שיהיה לך זה שמישהו עוד יגמור לך על המכנס.
אורן:	תודה על ההסבר.
	[אורן פונה ללכת]
ג'ייסון:	אני ג'ייסון אגב. נעים להכיר.
	[פאזזה. שקט. הם מביטים אחד בשני רגע ארוך מדי]
אורן:	אתה יכול ללכת?
ג'ייסון:	מה?

- אורן:** עניתי לך על זה. אמרת שתלך. אתה יכול ללכת עכשיו?
- ג'ייסון:** מה?
- אורן:** או שאני אלך. פשוט שאחד מאיתנו. פשוט... תזוז, אחי. שחרר. הכל טוב.
- ג'ייסון:** "אחי"?
- אורן:** כן. אחי.
- ג'ייסון:** למה אתה דרוך?
- אורן:** אני לא דרוך!
- [פאזזה. התעשטות]**
- תקשיב... רקדת איתי שיר וחצי...
- ג'ייסון:** שלושה שירים.
- אורן:** שיר וחצי. זה כל מה שהיה, סבבה?
- ג'ייסון:** אוקי. בוא נעשה סדר רגע מר-לא-נשכב-הלילה-מגבעתיים. אני סך הכל בן אדם שמישהו, שהוא במקרה אתה, נישק אותו במשך דקה, אחרי שלושה שירים! נגע בו כמו מטורף, ואז ברח החוצה כאילו הרביצו לו!
- אורן:** אתה לא מבין.
- ג'ייסון:** כנראה שלא. אולי תסביר?
- אורן:** למה יצאת אחריי?
- ג'ייסון:** כי רקדנו, והתנשקנו, ואתה יצאת.
- אורן:** את זה כבר אמרת.
- ג'ייסון:** וזה לא קורה לי כל לילה.
- אורן:** ומה הבנת מזה?
- ג'ייסון:** שהתנשקנו.
- אורן:** ויצאתי. זה כמו להגיד "ביי".
- ג'ייסון:** ביי עם הלשון? זאת צורת הפרידה שלכם בגבעתיים?
- אורן:** זה כל מה שזה היה, אוקי? פשוט "ביי". למה אתה יוצא אחרי? למה אתה רודף אותי? מה אתה, סטוקר? מה אתה, מטורף?
- ג'ייסון:** מטורף??
- [פאזזה. הוא לוקח שאיפה מהסיגריה, משחרר אותה עם חצי חיוך עיף]**
- וואו. אוקי! אני כנראה ממש לא מבין אותך.
- [הוא צונח רגע אל תוך עצמו, מכבה את הסיגריה על המעקה, הוא מתחיל ללכת. אורן שותק. שנייה. שתיים. ואז]**
- אורן:** חכה.

- גייסון:** מה אתה רוצה ממני?!
- אורן:** אני לא רוצה כלום.
- גייסון:** כן. אתה לא רוצה כלום.
- [פאזזה]**
- אז למה "חכה"? לא רצית שאני אלך?
- [פאזזה]**
- אורן:** תבין ... אני --
- גייסון:** תבין? מה תבין?! מה אני סניף של ביטוח לאומי? מה א-נ-י צריך להבין?
- אורן:** שזה לא מי שאני.
- גייסון:** אז מי אתה?
- [פאזזה]**
- אתה רואה?! אפילו אתה לא יודע לענות.
- אורן:** מה אתה רוצה שנכנס פנימה שוב ונתחיל לרקוד סלואו?
- גייסון:** לא יודע למה חשבתי שתהיה שונה.
- אורן:** אני לא יודע למה זה קרה, אבל זה קרה. ואני פשוט לא יודע מה לעשות עם זה. אפשר פשוט ... להתחיל את השיחה הזאת מחדש? בלי ה"התנשקנו" וה"יצאתי" וכל זה ... רק ... שנינו?
- [פאזזה ארוכה. אורן נושם עמוק, מביט לכיוון הדלת כאילו רוצה ללכת. נשאר עומד]**
- גייסון:** אתה יודע... אתה לא חייב להילחם בזה.
- אורן:** אני לא נלחם.
- גייסון:** אז למה אתה עומד כאן?
- אורן:** לא יודע.
- גייסון:** אוקיי, מר "לא-נשכב-הלילה-מגבעתיים". אתה לא נלחם. גם לא יודע. יפה. אולי לפחות תספר לי איך קוראים לך?
- [אורן מהסס רגע ארוך]**
- אורן:** רועי.
- גייסון:** "רועי"?
- אורן:** כן. רועי.
- [פאזזה]**
- מאיפה אתה? תל אביב?
- [פאזזה קטנה. מבט. שקט]**
- גייסון:** אני גר כמה דקות הליכה מכאן.

מכאן?	אורן:
ב-Karl Marx Allee. הבלוק הבא.	גייסון:
אה.	אורן:
אבל לא חשבתי שתזמין את עצמך.	גייסון:
לאן?	אורן:
אליי. כל כך מהר, אחרי ויכוח כזה. יפה.	גייסון:
רגע. אתה לא חי בארץ?	אורן:
Nicht. [נא]. עברתי לברלין בגיל 18.	גייסון:
"Nicht" ... למה עברת?	אורן:
כדי לא להישאר.	גייסון:
אתה מתחמק מתשובה.	אורן:
אני נותן לך תשובה, פשוט לא את התשובה שרצית.	גייסון:
[חיוך קטן]	
מה אתה רוצה, את הסיפור האמיתי?	
[פאוזה]	
עברתי בגלל מישהו.	
בן זוג?	אורן:
אהבת חיי.	גייסון:
וואלה.	אורן:
ככה לפחות חשבתי.	גייסון:
ומה קרה?	אורן:
מכיר את זה שאתה חושב שמצאת את הבן אדם הכי נכון בעולם - אבל אז אתה מגלה שזה היה פשוט הבן אדם הראשון שגרם לך להרגיש שאתה לא לבד?	גייסון:
... לא יודע.	אורן:
לפעמים עדיף לא לדעת.	גייסון:
[פאוזה קצרה. גייסון מוציא סיגריה ומדליק]	
יודע מה החלק הכי גרוע באהבה?	
שהיא נגמרת?	אורן:
שהיא מתחילה. מהרגע שהיא התחילה, נדפקת. שום דבר אחר כך כבר לא יהיה כמו שהיה.	גייסון:
נשמע שאתה מתחרט...	אורן:
לא על המעבר.	גייסון:

	אז על מה?	אורן:
	על הציפיות שהיו לי ממנו ... המעבר היה קל, ההמתנה הרבה יותר קשה.	גייסון:
	המתנה למה?	אורן:
	לרגע שאני אבין למה עברתי. לרגע הזה שאני ארגיש שזאת הייתה החלטה טובה. לרגע הזה שאני אגיד לעצמי- "וואלה, אני מאושר כאן".	גייסון:
	ואתה מאושר כאן?	אורן:
	מאושר? אני לא יודע אם המילה הזאת קיימת. אני בסדר. אני חי. פוגש אנשים כמוך. פה ושם מתנשק איתם. אבל אל תדאג. לא שוכב איתם.	גייסון:
	לא מתחרט על נשיקות עם אנשים כמוני?	אורן:
	נשיקות לא צריכות חרטה. לפחות לא כשהן אמיתיות. עכשיו תורך.	גייסון:
	תורי למה?	אורן:
	לספר למה אתה בברלין.	גייסון:
	חבר מתחתן.	אורן:
	נו, "רועי". באמת... כל השיחה הזאת ואתה אומר לי "חבר מתחתן"?	גייסון:
	איך אתה עושה את זה?	אורן:
	את מה?	גייסון:
	פשוט... להיות אתה. להגיד דברים. להביט ישר. לא לזוז הצידה. לא לצחוק ברגע הלא נכון. לא להחליף נושא.	אורן:
	אני פשוט יודע שאני יכול ליפול, ואף אחד כבר לא מחכה לי מתחת.	גייסון:
	[פאוזה]	
	אתה בארון?	
	ארון?	אורן:
	ארון.	גייסון:
	זה...	אורן:
	נסעת לברלין כדי שלא יזהו אותך, ja? [כן?]	גייסון:
	[פאוזה]	
	גייסון, אני לא... --	אורן:
	תגיד, רועי לא-נשכב-הלילה מגבעתיים, למה לברוח עד לברלין בשביל להיות מי שאתה באמת?	
	לא לכולם יש את הפריבילגיה לדעת מי הם בגיל שמונה עשרה.	אורן:
	[פאוזה]	

צודק. סליחה. גם אם ברחת לברלין - זה לא העניין שלי.	ג'ייסון:
[אורן מתקרב במעט, נסוג ברגע האחרון. הוא מבחין בשרוכים הפתוחים של ג'ייסון]	
השרוכים שלך.	אורן:
מה איתם?	ג'ייסון:
הם פתוחים.	אורן:
באמת? זה מה שאתה מתעסק בו עכשיו?	ג'ייסון:
אתה יכול ליפול. פשוט... אתה יכול רגע... לשרוך אותם?	אורן:
[ג'ייסון מתקרב, בלי להתכופף. לא קושר. במקום הוא כמעט מנשק. הפעם בחדות אורן נסוג, שוב. שקט]	
תנשק אותי.	ג'ייסון:
השרוכים.	אורן:
תנשק אותי כבר.	ג'ייסון:
אתה תיפול.	אורן:
אני לא הולך לשרוך את הפאקינג שרוכים שלי. אנחנו מתנשקים או-	ג'ייסון:
אכפת לך אם אני...	אורן:
תנשק ראשון? כן.	ג'ייסון:
אקשור לך את השרוכים.	אורן:
[פאזזה. מבט בוחן של ג'ייסון]	
כן, תהנה.	ג'ייסון:
[אורן כורע וקושר את שרוכיו של ג'ייסון. ג'ייסון מביט למטה. פאזזה]	
הפתעת אותי.	
מה?	אורן:
שלא קלטתי למה שאתה מתכוון.	ג'ייסון:
מה חשבת?	אורן:
"ליפול..." אתה לא נראה אחד כזה.	ג'ייסון:
אחד כזה?	אורן:
שאוהב להיות דומיננטי.	ג'ייסון:
דומינ... מה?	אורן:
נו, שולט. שיקשור, שייתן פקודות. אני בזמן האחרון ממש בקטע של לעשות את זה ב--	ג'ייסון:
מה?!	אורן:
מה חשבתי לעצמי... כן, הבנתי אותך. גם לי יש O.C.D.	ג'ייסון:
O.C.D והשרוכים שלך פתוחים?	אורן:

הפרעה רגשית-כפייתית. לא לחפצים. לאנשים.	גייסון:
אתה אומר לי שאתה אובססיבי לאנשים?	אורן:
כן. אבל רק בקטע רומנטי. אתה יכול לנשק אותי כבר?	גייסון:
[אורן קם, עומד מול גייסון]	
אני אוהב שאתה ישיר.	אורן:
תודה.	גייסון:
אבל זה לא יקרה הלילה.	אורן:
זה כי אתה לא בקטע או כי אתה פוחד שכן?	גייסון:
אני נשוי.	אורן:
[פאזזה, גייסון מדבר כמעט לעצמו]	
נשוי?	גייסון:
אני עומד להיות אבא.	אורן:
אבא?	גייסון:
אשתי בהריון. חודש תשיעי.	אורן:
כמעט אבא. יפה.	גייסון:
הנשיקה הזו... זה לא אני. אני לא...--	אורן:
"כזה". כן. אמרת. מה אתה כן?	גייסון:
[שקט. אורן שותק]	
בשביל מה כל השיחה הזאת אז? בשביל מה המשכת עם כל זה? אתה טוב בזה, אה?	
להישאר בדיוק בקו. לגעת - אבל לא יותר מדי. לשקר - אבל בטון של מישהו שעדיין מספר את האמת.	
[פאזזה. הוא מדליק סיגריה רק בשביל שתהיה לו תעסוקה בידיים. לא מביט באורן]	
כל הסיפור הזה, כל השיחה הזאת - זה הרגיש לך כמו כלום?	
לא. אני...	אורן:
עזוב.	גייסון:
[פאזזה]	
לפחות תגיד לי מה הפחיד אותך יותר- שנישקת אותי? או שנהנית?	
אני נשוי.	אורן:
אתה עדיין כאן.	גייסון:
[פאזזה ארוכה. המבט של אורן מושפל. גייסון צוחק צחוק כמעט עצוב]	
איזה אפס אני. איך לא קלטתי שאתה מהאלה.	
מהאלה?	אורן:

- ג'ייסון:** האלה... האלה... האלה - האלה שמתחתנים באולם זול בצפון גבעתיים. האלה שמשעבדים את הנשמה שלהם בשביל דירת 70 מטר. האלה ששומרים שבת בשביל לרצות את חמותם. האלה.
- אורן:** לך תזדיין.
- ג'ייסון:** יודע מה? מה אתה כן צריך? אה? אז מה רצית ממני? סקס, כבר הבנתי- לא נשכב הלילה. נשיקה אלוהים, כנראה שגם לא. בהתחלה עוד חשבתי שאתה סתם בארון, אבל עכשיו אני מגלה שאתה פאקינג נשוי. אז, כן. בוא תספר לי. מה עוד נשאר? מה אתה רוצה? אה?
- אורן:** לבלות.
- ג'ייסון:** לבלות!?
- אורן:** כן לבלות, להעביר את הזמן.
- ג'ייסון:** ולהתמזמז עם גבר ב-KitKat Club!?
- אורן:** אני לא-
- ג'ייסון:** אשתך מה זה מאושרת.
- אורן:** ג'ייסון- אני לא הומו.
- ג'ייסון:** אתה כן!
- אורן:** אני לא!
- ג'ייסון:** אה, כן?
- [פאזה. מסתכל עליו ישירות]**
- תסתכל לי בעיניים כשאתה אומר את זה.
- [אורן שותק. מסתכל לו בעיניים. אומר בשקט]**
- אורן:** רק רציתי לנקות את הראש.
- ג'ייסון:** לנקות את הראש? Scheiße! [הרא!] תן לי לספר לך משהו. אתה לא רוצה לנקות את הראש. אתה רוצה להחליף את הראש. למחוק הכל. להתחיל מחדש, כאילו החיים זה טאקי ואתה ב"שנה כיוון".
- [שקט. ואז בקול רך יותר, כמעט עייף]**
- אבל עזוב. על מה אני מבזבז את הזמן שלי בכלל? מודחק בארון!
- [הולך לכיוון הדלת. כמעט יוצא]**
- אתה לא תבין. אף פעם לא תבין. גם אם תחשוב שאתה מבין- אלוהים. אלוהים כמה שתהיה רחוק.
- אורן:** קוראים לי אורן.
- ג'ייסון:** מה?
- אורן:** אורן עוז. זה השם שלי. לא רועי.

שיקרת? שוב?	גייסון:
לא יודע. אולי כן. אני...--	אורן:
תקשיב אורן, או רועי, או אבי פאקינג נימני, אוקי? לא אכפת. מי שלא תהיה- אתה לא תשקר לי, ותמשיך עם ה--	גייסון:
שמעתי אותך.	אורן:
יופי.	גייסון:
[פאזזה]	
מה אתה עושה?	אורן:
עושה?	גייסון:
ביום. בלילה. בעבודה. מה שזה לא יהיה.	אורן:
עברנו ל-Mode של שאלות אישיות?	גייסון:
תענה לי.	אורן:
מה זה משנה בכלל מה אני עושה אם בעוד שעה אתה במטוס חזרה לחיים השקריים שלך?	גייסון:
זה משנה לי.	אורן:
למה??	גייסון:
[פאזזה. שקט]	
אני משורר. בסדר?	
משורר?	אורן:
כן. משורר.	גייסון:
פעם ראשונה שאני פוגש משורר. תקריא לי משהו.	אורן:
אתה שומע את עצמך?	גייסון:
כן, אני רוצה לשמוע אותך.	אורן:
תגיד לי אני נראה לך כמו אטרקציה?	גייסון:
עזוב. פשוט חשבתי... לא יודע. חשבתי שזה יהיה... מעניין.	אורן:
"מעניין". ככה זה תמיד. "משורר". זה נשמע טוב עד שצריך להקשיב. אנשים אוהבים את הרעיון. לא את הדבר עצמו.	גייסון:
אני לא כזה. אני רוצה לשמוע אותך באמת. לא כי זה מרגש או מיוחד.	אורן:
אז כי מה??	גייסון:
כי אני לא יודע אם יש לי עוד דרך להגיע אליך.	אורן:
[שקט. הפעם זה פוגע בלב של גייסון. הוא שוקל. באמת שוקל. הוא לוקח שאיפה מהסיגריה, מחזיק אותה לרגע. ואז - כמעט בחוסר רצון - שולף פנקס קטן מהכיס. לא מביט באורן כשעושה את זה. היד רועדת קלות, או אולי סתם הרוח]	

גייסון:

זה לא מוכן. זה לא "שיר". זה פשוט מה שהיה שם.

[אורן לא אומר כלום. רק מביט בו. בפעם הראשונה - בלי שום ציניות, בלי חיוך. גייסון מדפדף. עוצר. ואז - מקריא. בקול כמעט יבש, לא מבצע, לא מתאמץ. פשוט מנסה להוציא

את המילים מהגוף]

תסתובב.

[קורא מתוך הפנקס, בקול שקט]

"ובפעם הראשונה שנפגשנו

נפגשנו בעינינו -

אהבה ממבט ראשון.

ישבנו והבטנו זה בזה

ולא יכולנו לראות את חיינו

מבלי הסוף.

ובמבט השני

כבר השפלנו זה בזה מבט,

העלנו זיכרון על המבט הראשון,

על ניצוץ שנדלק.

והמבט השלישי -

היה המבט האחרון.

לגמנו בחיפזון את הניצוצות

המתכבים לבסוף.

כל זה היה בקשר

למבט הראשון."

[שתיקה. רגע ארוך. גייסון סוגר את הפנקס בחדות]

אורן:

יפה.

גייסון:

כן... הכנסת לי יפה.

[פאוזה]

בכל מקרה, תהנה ממה שנשאר לך בברלין.

[מריס בקבוק בירה]

	Hals- und Beinbruch! [צוואר ורגל שבורים]	
אורן:	?...Haiss... Haiss und Beinruch	
גייסון:	“צוואר ורגל שבורים”. ברכה בגרמנית. מוזרה כזאת. כמו תשבור רגל. אני לא מאמין בזה, אבל שיהיה.	
	[פונה ללכת. לא אז]	
אורן:	כתבת את השיר הזה עכשיו?	
	[פאזזה]	
גייסון:	שחרר אותי!	
אורן:	לשחרר? ממה? אתה יכול ללכת. אני לא עוצר אותך.	
גייסון:	לך תזדיין.	
אורן:	כתבת את השיר הזה עכשיו?	
גייסון:	מה אתה רוצה?	
אורן:	לדעת אם אתה כתבת את השיר הזה עכשיו.	
גייסון:	לא כתבתי את השיר הזה עלייך.	
אורן:	לא שאלתי אם הוא עליי. שאלתי אם כתבת אותו עכשיו.	
גייסון:	אתה יכול לשחרר?	
	[פאזזה]	
אורן:	כמה זמן אתה לבד?	
גייסון:	משאלה לשאלה אתה משתפר. יפה.	
אורן:	גם זה יותר מידי?	
גייסון:	גם זה יותר מידי.	
אורן:	למה?	
גייסון:	ככה. מרוצה?	
אורן:	אתה יודע, אולי אני בארון, וגר בגבעתיים ולא ב-Karl Marx כמוך. אני גם לא ציני. כנראה שגם לא חד. בחיים לא הסתכלו עליי בתוך המועדון כמו שכולם הסתכלו עלייך. אני גם כותב, אגב. שורות קוד. במועדון ראיתי את העיניים שלך. אתה דורש ממני אמת. הנה - נתתי לך אותה, אבל אז אתה לא אומר אותה בחזרה?	
גייסון:	איך אומרים באנגלית להתאהב?	
אורן:	Falling in love? אבל מה זה -	
גייסון:	Falling. לא Rising. לא Growing. פשוט Falling. נופלים. אנחנו לא מתרוממים לאהבה. אנחנו פשוט... נופלים אליה. נופלים לתוך מישהו	

שאנחנו לא מכירים. לתוך מבט, לתוך לב פועם, לתוך ציפיות לא נגמרות.
מספרים לעצמנו שזו אמת.

אהבה זה אולי המקום היחידי שאנשים קופצים ראש גם שהם יודעים
שהמים רדודים. גם כשהם יודעים שזה יכאב. אנחנו שוכבים שם, ליד
המישהו הזה, ומקווים שהוא יאהב אותנו בדיוק כמו שאנחנו. עם
הסדקים, עם הפחדים, עם כל מה שאנחנו בקושי סובלים בעצמנו. כי אם
הוא יסבול, אולי ככה אנחנו נסבול את עצמנו? אנחנו פשוט נופלים אחד
ליד השני, מקווים שהשקט שלך יתאים לרעש שלי. שמה שמפחיד בי - יהיה
נסבל בך. ואם אתה לא בורח, אולי אני לא כזה בלתי אפשרי. אולי מותר לי
להישאר.

אבל בשנייה שאתה חלילה שואל: "מי אתה באמת?", או "מה אתה
מחפש?", או "זה שיר עליי?" אז הקסם נעלם. זה כמו להעיר מישהו באמצע
חלום יפה - לא משנה כמה עדין תעשה את זה, הוא יתעורר לתוך סיוט.

כי האמת? אני לא יודע על מי אני כותב. אני לא יודע מה אני מרגיש. אני רק
יודע שכשזה מתנגן יפה בראש, אני כותב. ואולי זה על מישהו, ואולי זה
עליי, ואולי זה על הרגע הזה כאן - כשאני ממציא תיאוריה על אהבה, רק
כדי לא להגיד לך שאני מפחד. מפחד לאהוב. מפחד להיות בזוגיות. מפחד
שם יראו אותי באמת - לא יישאר מה לאהוב. מפחד שגם אתה, למרות
שחשבתני לרגע שלא, פשוט תלך.

אז לא. זה לא עליך. אבל גם לא לא עליך.

כי זה הסוף של כולם, אורן. או שמישהו עוזב. או שמישהו ננטש. או
שמישהו פשוט מפסיק לראות אותך. Falling - נופלים. זה הכי קל.

[פאזזה. שתיקה מהדהדת ביניהם]

אמרת בהתחלה שאני רוצה שיחליפו לי את הראש. אבל אני ... אני החלפתי
לך את הראש?

[פאזזה ארוכה. ג'ייסון מסתכל על אורן ארוכות]

אורן:

- לצערי. **גייסון:**
- סליחה. **אורן:**
- על מה? **גייסון:**
- [אורן שותק. גייסון ממשיך, שקט. חד]**
- על זה שהתנשקנו? על זה שהעזת לרצות? על זה שכתבתי שיר עליך?
- [פאזזה]**
- אתה לא צריך להתנצל. לא מולי. גם לא מול אשתך. גם אם כולם יגידו לך שאתה צריך.
- אבל... **אורן:**
- אבל מה? שברת הבטחה? עברת גבול שלא תכננת לעבור? **גייסון:**
- [פאזזה. גייסון שואף אוויר. לא כועס, רק מדויק]**
- אני לא רוצה את הסליחה שלך, אורן. אני לא צריך אותה. אני גם לא כועס. אני רק רוצה שלא תכבס את זה.
- אני לא מנסה... **אורן:**
- אתה כן. כי הרבה יותר קל להגיד "סליחה", מאשר להגיד "קרה פה משהו אמיתי"
- [פאזזה]**
- כשתהיה לבד, וכשהכול אצלך יחזור להיות מה שהוא היה, רק תחשוב רגע אם באמת טעית - או שפשוט פחדת לא לטעות.
- מתי כתבת את השיר הזה? **אורן:**
- קצת אחרי שהתנשקנו. **גייסון:**
- [פאזזה]**
- כמה זמן אתה ואשתך ביחד?
- מכיתה א'. **אורן:**
- אפס רומנטיקה, Ja? [כן] **גייסון:**
- אני או-- **אורן:**
- אוהב אותה? די. אתה לא אוהב אותה, אורן. התרגלת אליה. היא פשוט תמיד הייתה שם, וזה היה לך נוח. זה הכל. **גייסון:**
- [הוא מתקרב. שקט]**
- אתה רצית קצת אהבה, כמו כולם. אבל אתה לא רצית ליפול לתוכה. אתה לא מוכן להישבר. אתה לא מוכן שיכאב. אתה לא מוכן להגיד אורן. אתה אומר רועי. אז בחרת באפשרי. בחרת בזה שלא תצטרך לעבור את הפרידה

אף פעם. המודל שלך מושלם. המוות יפריד בניכם. לא הלב. אבל אין דבר כזה, אורן. בשביל להיות נקי באמת - אתה צריך קודם להתלכלך. לקרוא לעצמך אורן. לא רועי. למרות כל מה שאתה חושב.

אורן: קל לך להגיד את זה.

גייסון: או הכי קשה.

[הם עומדים. שום דבר לא נאמר. ואז]

אורן: אני צריך ללכת, גייסון.

גייסון: עכשיו?

אורן: יש לי טיסה. עוד כמה שעות.

גייסון: תישאר.

אורן: אני צריך לעבור במלון, לאסוף את הדברים, לסדר מזוודה...

גייסון: היי.

[מתקרב. עוצר קרוב, ממש מולו]

תסתכל עליי.

[אורן מרים מבט. רועד כמעט]

אורן: עומד להיות לי ילד, גייסון.

גייסון: דווקא בגלל זה אתה צריך להעז. פעם אחת. אני רואה את זה. זה בוער בך.

כמו שזה בער אצלי. אל תלך. אני רוצה אותך.

אורן: אתה לא מכיר אותי בשביל לרצות אותי.

גייסון: אני מכיר אותך מספיק.

אורן: אני לא יכול לעזוב הכל.

גייסון: מי ביקש שתעזוב?

[פאזזה. מתקרב עוד מילימטר]

אתה באמת חושב שמה שיש כאן יעזוב אותך כל כך מהר? בקצב הזה הכל

יעזוב אותך הרבה לפני שאתה תעזוב אותו.

[צלצול טלפון פתאומי. שרון מעורה. הזמן קורא לו לחזור]

אורן: הטיסה שלי...

גייסון: והמזוודה. אל תשכח לארוז את המזוודה.

אורן: אתה חתיכת חרא.

גייסון: אני?? אני זה שנישק מישהו, שפתח איתו שיחה, ששאל אותנו את השאלות

הכי קשות שאפשר? ואני חתיכת חרא? אל תטוס. אני רואה את הלב שלך.

הוא דופק כמו שהוא דופק אצלי. למה לצאת ולחפש את הלב שלך אם אתה

כבר יודע איפה הוא? תשאר כאן עוד לילה. רק עוד לילה אחד.
[אורן מהסס. שותק. מסתובב. צעד אחד לעבר הדלת. ואז - גייסון עוצר

אותו ביד קלה]

ואני... הצלחתי להחליף לך את הראש?

[אורן מסתובב לאט. מבט פגיע, חשוף]

אחרי הרבה שנים שאף אחד לא.

אורן:

מערכה שנייה: אני מטייל היכן שפועם הלב.

חורף. מרפסת מועדון ה-KitKat Club שבברלין. מוזיקת טכנו בוקעת בעוצמה מתוכו. רעש עמום. גייסון עומד קרוב לדלת, מביט פנימה מדי פעם. הוא שולח יד אל הסיגריה, מדליק אותה.

Hol ein Bier auch für mich! [תביא לי גם בירה!]	גייסון:
[אורן נכנס. עומד. לא זז. מביט בו]	
היי.	אורן:
אורן? מה... מה אתה עושה פה?	גייסון:
אני--	אורן:
אתה לא-- דיברנו לפני מה? יומיים? שלושה? אמרת לי שיש לך איזה פרויקט שאתה תקוע איתו ו--	גייסון:
חשבתי שאם זה יקרה, שאם אני אעמוד שוב מולך, אני אהיה מוכן.	אורן:
[פאזזה]	
אבל אני לא.	
[פאזזה]	
אתה נראה שונה.	גייסון:
אתה נראה... בדיוק אותו דבר.	אורן:
אני לא יודע מה להגיד.	גייסון:
אפשר... להתחיל מלחבק אותך?	אורן:
[פאזזה. הם מתחבקים. ארוך. מתוח]	
אתה פשוט הופעת באמצע הלילה... במועדון טכנו הכי דפוק בברלין...	גייסון:
[פאזזה]	
מה אתה מצפה שאני אעשה עם כל זה?	אורן:
נראה לי שאתה באמת מופתע.	גייסון:
זה אפילו לא מרגיש לי אמיתי.	אורן:
גם לי. אבל הנה אתה, והנה אני ורק חסר שיתחיל לרדת עלינו שלג.	אורן:
אני לא מבין.	גייסון:
מה יש להבין?	אורן:
למה אתה כאן.	גייסון:
[פאזזה, אורן לא עונה]	
איך ידעת שאני אהיה פה?	אורן:
ידעתי שזה הסיכוי הכי טוב שלי.	גייסון:
כי מה? אתה שוב רוצה להעלם, לברוח, ואז לבקש מהסלקטור את הטלפון שלי?	אורן:
לא.	אורן:
אז?	גייסון:
כל מה שהיה בינינו... לא... לא עזב אותי.	אורן:
אל תגיד את זה, אל תתחיל עם כל זה שוב כשאתה לא באמת מתכוון לזה.	גייסון:
אבל אני מתכוון לזה.	אורן:
ואני לא בנוי לזה.	גייסון:
לפני שנה היית בנוי לזה.	אורן:

עליך, ועכשיו אתה כאן. אבל לא הצלחת.	אורן:
אני כבר לא יודע אם רציתי להצליח. אז למה שלחת לי את כל השירים האלה? כי ביקשת. לא ביקשתי.	גייסון: אורן: גייסון: אורן:
אורן הלכת מכאן לפני שנה, בקושי אמרת שלום. מה עכשיו? לא ידעתי מה להגיד אז. אז אמרת אני אגיע שוב בשביל שלא יהיה לי מה להגיד!?	גייסון: אורן: גייסון:
כל יום מאז הלילה ההוא ניסיתי לשכנע את עצמי שלא קרה בינינו כלום. אתה ממש מעודד אותי. כלום לא עבד.	אורן: גייסון: אורן:
אז זה מה שאתה עושה עכשיו? באת לבדוק אם הפנטזיה הזאת עדיין קיימת? לא באתי לבדוק. אז למה?	גייסון: אורן: גייסון:
כי שנה שלמה אנחנו לא מפסיקים לדבר. שנה שלמה אתה שולח לי שירים שאתה כותב עלינו. שנה שלמה אתה אומר לי "תבוא", "תחיה", "תהיה". ואתה לא מבין מה זה עושה לי. שנה שלמה שאני שומע את הקול שלך ורק רוצה לראות אותך.	אורן:
לפני שנה אני לא הייתי אמור להיות כאן. היה לי התקף חרדה בדרך. הקאתי ברכבת. כמעט חזרתי למלון. אבל משהו. משהו משך אותי לכאן. ואז ראיתי אותך ... על המדרגות, רוקד, היית מעל כולם, כולם הסתכלו עליך ... כאילו אתה אלוהים.	
[שתיקה. גייסון בוהה בו, קצת מגונן, קצת נשאב]	
אלוהים? מה אתה מנסה להגיד, אורן? שאני לא מפסיק לחשוב על הרגע הזה. גם אני, אבל, אורן, אתה צריך לעצור רגע. יש לי-- גם כשהייתי בארץ. גם כשניסיתי לחזור לחיים שהיו לי. זה לא עבד לי. שנה שאני מסתכל על נטע כל בוקר ולא מצליח לחייך בחזרה. שנה ששואלים אותי מה איתך ואני לא באמת יכול להגיד "טוב". שנה שהכל מוזר לי וכבד לי ומורכב לי. והבוקר קמתי וראיתי את נטע מחייכת אליי. שוב. ושוב לא הצלחתי לחייך בחזרה. היא קמה להכין לנו קפה, אבל אני כבר החלטתי. מה החלטת?	גייסון: אורן: גייסון: אורן:
מי היה מאמין שהחלטות הכי חשובות בחיים קורות בזמן שאנשים אחרים מכינים לנו קפה, אה? אמרתי לה שאני עוזב ושאני מאוהב-- מאוהב? אורן. אני-- ארזתי מזוודה קטנה, עליתי על טיסה לפני-- רגע, רגע אורן, מה טיסה, אני צריך-- כשנחתתי ישר שמתתי את הדברים שלי באחסון באוסטבנהוף-- עזבת את נטע? רק דמיינתי -- אורן, אורן - עצור רגע. אני צריך--	אורן: גייסון: אורן: גייסון: אורן: גייסון: אורן: גייסון: אורן: גייסון:

- אורן:** אני רוצה להיות איתך, ג'ייסון.
ג'ייסון: יש לי בן זוג.
[פאזה]
אורן: יש לך...?
[פאזה]
ג'ייסון: קוראים לו ראלף.
[פאזה]
הכרנו ארבעה ימים אחרי שעזבת.
[פאזה]
אני...--
[פאזה ארוכה]
אורן: אתה מה? אתה פאקינג מה?
[פאזה. נשימה לא מסודרת]
אתה עומד מולי, אחרי שנה שלמה שכתבת לי שירים, שלחת לי הקלטות, מילים, שתיקות, וכל הזמן הזה... אתה עם מישהו אחר?! כאילו כלום? כאילו לא קרה בינינו כלום?
[פאזה. הוא מדבר מהר, מנסה להבין בעצמו תוך כדי]
מי בכלל כותב דברים כאלה למישהו שהוא לא אוהב? מי שולח "אני מתגעגע" אם הוא לא מתכוון לזה? מי ממציא געגוע, 365 ימים, כל יום, רק כדי להעביר את הזמן?
ג'ייסון: אני לא העברתי את הזמן. אני...--
אורן: אתה התקשרת אליי, ג'ייסון. בלילות. שלוש בלילה. ארבע בלילה. "אני לא מצליח לישון" ואני כמו אפס קמתי מהמיטה, יצאתי למרפסת, כדי לא להעיר את נטע, והכל כדי להקשיב לקול שלך, כדי לשמוע אותך שותק בצד השני. אתה אמרת לי שאתה מתגעגע אליי.
ג'ייסון: ואני התגעגעתי--
אורן: לא פעם אחת, לא פעמיים - עשרות פעמים. אמרת לי שאתה "חושב על מה שהיה", שאתה "עוד לא יצאת מזה". ואני... אני אמרתי - זה קורה. אני לא משוגע. אני לא פסיכי. יש מישהו שבוחר בי. מישהו שאומר לי "אתה מספיק". ועכשיו אתה עומד מולי, עם אותו קול, אותו מבט, ואתה אומר לי - "יש לי בן זוג." כאילו אמרת "יש לי מונית מחכה למטה". כאילו זה כלום. כאילו לא קרה פה כלום. כאילו לא גרמת לי לזרוק חיים שלמים בשבילך.
ג'ייסון: אני לא...
אורן: אני לא?! מה אתה לא?? או יותר נכון מה אני בשבילך? פאקינג מוזה?! שורה טובה לאיזה שיר שלך? תגיד לי, ג'ייסון- אתה בכלל חשבת עליי? או שסתם היית צריך מישהו שיאמין לך שאתה מסוגל לאהוב? כי אני האמנתי. פאק, כמה שהאמנתי! אני עזבתי בית. אישה. ילד. חיים שלמים! איך היית יכול לתת לי לבוא לפה... מה בכלל הייתי בשבילך, אה?
ג'ייסון: הכל. אבל אתה היית בארץ. עם נטע. אשתך. ואני הייתי כאן. עם עצמי.
אורן: אתה לא הרגשת את מה שאני הרגשתי?
ג'ייסון: ברור שהרגשתי. אבל לא חשבת ש... שפשוט תעזוב הכול ותבוא לכאן.
[אורן לא מאמין, הוא מוריד את התיק. מוציא עשרות דפים מקופלים. שירים.]

אורן:

מכתבים. משליך אותם על הרצפה]
כל זה ... מה זה בשבילך ג'ייסון? אה? מה זה בשבילך?!
[פאזזה ארוכה, אורן כמהה לתשובה. ג'ייסון משפיל את מבטו]
תענה לי! למה אתה שותק פתאום??
[הוא קורא את אחד השירים בקול רועד וחד]

"ובלילה הזה,
ומכל הלילות הבאים,
השקט חזר בשלום לביתי.

וכוחותיי יושבים עם כוחותיך,
על גדות הנהר, לא נלחמים.
איתך. לצדי."

כל השירים האלה ... כל המילים ... עזבתי את כל החיים שלי רק בשביל שאני
אשמע אותך אומר לי אותם כאן. עכשיו.

תגיד לי. תגיד שזה לא בראש שלי. שאני לא מדמיין עכשיו. שאני לא בפאקינג סרט
רע. תסתכל עליי! תגיד לי שמה שהיה בינינו לא היה אמיתי. בן זונה! "איתך,
לצידך?" ואתה יודע מה הכי עלוב בך?

[שתיקה. אורן שולף את הספר של ג'ייסון מהתיק]

כשנחתתי גיליתי שהוצאת ספר שירים חדש. ישר קניתי אותו. אני מתחיל לדפדף
בספר. כל השירים בגרמנית אז לך תבין מה כתוב שם. מזל שיש GPT. התחלתי עם
השיר הזה. קח, תקרא.

[אורן משיט את הספר לג'ייסון. הוא מסרב לקחת אותו. בסוף מתרצה]

Und als wir uns das erste Mal trafen, trafen wir uns -Liebe auf den erste"
Blick", "ובפעם הראשונה שנפגשנו, נפגשנו בעינינו- אהבה ממבט ראשון".
נשמע לך מוכר? כי זה אותו השיר שכתבת לי אז, ממש כאן, רק בגרמנית. כל שיר
כאן, הוא עליי. עלינו. תגיד לי שזה לא נכון. תסתכל לי בעיניים. תגיד לי שכל
השירים האלה נכתבו על איזה ראלף אחד.

[שתיקה. ואז - ג'ייסון מרים את מבטו. ישיר. בולע את הכאב]

איפה הוא? איפה הראלף הזה? הוא כאן? אתה לא עונה. הוא כאן! אני--
אורן! מה חשבת שאני? אה? מה חשבת שאני אחד הפרשים במשחק שחמט הדפוק
שלך?? באמת, תגיד לי מה חשבת?? שתבוא ל-KitKat הערב, תתן את נאום חייד,
תקרוץ, תשרוך לי את השרוכים ונזדיין בשירותים??? אה?? מה חשבת?? שבאמת
נלך יד ביד ב-Unter den Fucking Linden כשירוד עלינו שלג???

כל השירים בספר הזה - הם עליך. מרוצה? אני אוהב אותך. אבל זה לא משנה, כי
אני לא איתך עכשיו. אני עם ראלף. הכרתי אותו... ארבעה ימים אחרי שעזבת.
הוא... מקשיב לי. הוא אולי לא מה שאני רוצה, אבל הוא מה שאני צריך. הוא קם
כל בוקר לפני ומכין לנו קפה, ושם אורן - שם אני החלטתי. אתה אמרת,
ההחלטות הכי גדולות בחיים זה שמישהו אחר מכין לנו קפה.

ג'ייסון:

אורן:

ג'ייסון:

יש לו הוצאת ספרים קטנה בפרנצלואאר. הוא לא שואל אותי שאלות, לא מנתח שיחות. הוא פשוט... שם. הוא לא יודע לכתוב שירים. הוא גם לא יודע לאהוב עד הסוף. אבל הוא יודע מתי לשתוק. וזה כל מה שאני צריך בשביל לשתוק גם. אף פעם לא הפסקתי לאהוב אותך, אבל לא חשבתי שאתה תעזוב בשביל להיות איתי.

אחרי שעזבת אני פשוט המצאתי שיש שני עולמות מקבילים שמתקיימים סביבי. החיים שלי עם ראלף והחיים שלי איתך. כי איתך? איתך אני גייסון המשורה, שכותב כמו מטורף, ועושה סמים ואוהב כמו שאנשים באמת צריכים לאהוב- מכל הלב ועם הרבה רגשות. והרבה כאב. ולפעמים אפילו מעיפים איזו ואזה אחד על השני מרוב עצבים. ועם ראלף? עם ראלף אני גייסון שתמיד רציתי להיות. גייסון השקט. הביתי. זה שבואזה שלו יש פרחים כי הוא יודע שהוא לא הולך לזרוק אותה על אף אחד. בטח שלא על ראלף. ואם אני צריך לבחור בין העולמות האלה, אני מצטער אבל אני אבחר בראלף. כי כל החיים שלי רציתי--

אורן:

כל החיים שלך רצית שיאהבו אותך. לא רצית להיות עם ראלף. מה זה השם הזה ראלף? למי קוראים ראלף? בטח סבא שלו נאצי. ראלף. לפני חמישה חודשים לא ידעת מי זה ראלף ופתאום- פוף! ראלף!

גייסון:

והאמת שזה על הזין שלי. לא אכפת לי מי הוא היה לפני חמישה חודשים כמו שלא אכפת לי מי אתה היית לפני חמישה חודשים. האמת שגם לא כל כך אכפת לי מי אני הייתי לפני חמישה חודשים. הדבר היחיד שכן אכפת לי זה להגשים את כל מה שרציתי אי פעם ורציתי--

אורן:

רצית לאהוב את עצמך ופשוט לא הצלחת. להגיע ל-Love אבל נתקעת ב-Falling. התייאשת. פתט. נואש לאהבה. האמת, שאתה לא אוהב את עצמך. ועד שלא תאהב את עצמך אף אחד לא יאהב אותך בחזרה. גם לא ראלף.

גייסון:

כרגע אני אוהב...-

אורן:

כרגע אתה מתרגל.

גייסון:

אורן, תחזור הביתה. אשתך מחכה לך עם כוס קפה ביד.

אורן:

החיים שלי לא מחכים לי.

גייסון:

החיים לא מחכים לאף אחד, ראלף... הוא כן מחכה לי.

אורן:

עם כוס קפה ביד?

[גייסון מתכוון לצאת. אורן מרים שיר אחרון מהרצפה]

”הבטחנו במבט,

ברגע קטן של אהבה

לא לשכוח אחד את השני, לעולם.

כי גם אם לא יהיה לי אף אחד,

ואיש כבר לא יושיט לי את היד,

אני לבד. למענך. כל עולמך.”

גייסון:

תשחרר, אורן. די. קח את הדפים האלה. קח את התיק שלך. תחזור לאשתך.

אתה יודע מה - תעזוב את אשתך - תחזור לחיים שיש לך. תשחרר אותנו.

אורן:

ניסיתי. אתה לא מבין כמה שניסיתי. רציתי רק לחזור הביתה. להגיד לעצמי שזה

- היה... רגעי. טעות. קרה.
 אני באמת רוצה לעזוב ולשחרר את הכל, אבל--
 אבל מה?!
 אבל החיים! הם מתקיימים, ואני ממשיך איתם.
 אז תמשיך אותם איתי! מה אתה מחכה, שיקרה נס? שאני אגיד את כל מה שאתה
 לא מסוגל להרגיש בעצמך? אני כאן, ג'ייסון. עומד מולך. בלי כוונות נסתרות. בלי
 חישובים.
 אורן...
 מה אורן? מה תגיד עכשיו? שזה מאוחר מדי? שאם הייתי בא קודם זה היה אחרת?
 לא יודע. אולי כן.
 אז תסתכל לי בעיניים ותגיד. תגיד לי שהייתי צריך להישאר עם נטע. שכל מה
 שהיה בינינו – לא היה באמת. שזה היה פלירט קטן בברלין, ולא סיפור אהבה של
 חיים שלמים. תגיד לי את זה, ואני הולך. נשבע לך. אבל תגיד את זה בלי להוריד
 את המבט.
[פאזזה. ג'ייסון שותק. לא מצליח להסתכל.]
 אתה לא יכול, נכון? כי זה לא היה כלום. זה היה כל מה שחיפשת. כל מה שברחת
 ממנו. כמו ילד קטן שמקבל מתנה שהוא רוצה, ואז בוכה כי הוא לא יודע מה
 לעשות איתה.
 ואתה חושב שאני לא סובל עכשיו? אתה חושב שלי זה קל?
 אז למה אתה לא נלחם? תראה אותי, ג'ייסון. תראה אותי! עזבתי הכול. נכנסתי
 למים. אתה? אתה עומד, מחכה לראות אם אני שוחה או טובע.
 אני כבר טבעתי פעם אחת.
 אבל אני כאן איתך! אנחנו כבר בתוך זה, אתה לא לבד!
 ואם אני לא יודע איך?
[פאזזה. ג'ייסון כמעט עונה. ואז – כואב מדי.]
 אני לא עוזב אותך. אני פשוט לא בא איתך.
[אורן שותק. נושם. רועד. מביט בו בפעם האחרונה.]
 הדבר היחיד שאני באמת מפחד ממנו, זה לא שאתה לא אוהב אותי. זה שאתה כן
 ופשוט לא מסכים לחיות עם זה.
[הקול של ראלף קורא לג'ייסון נשמע]
 זה לא יעבוד אורן.
 אל תלך.
 אני מצטער.
 ג'ייסון:
 אורן:
 ג'ייסון:

מערכה שלישית: אני כבר לא רוצה לטייל היכן שפועם הלב.

אביב. מרפסת מועדון ה-KitKat Club שבברלין. מוזיקת טכנו בוקעת בעוצמה מתוכו. אורן נשען על מעקה המרפסת. הוא לבוש באופן שאופייני לג'ייסון. דלת המרפסת נפתחת. צעדים מהוססים. ג'ייסון נכנס, הוא לבוש באופן שאופייני לאורן. עוצר מאחוריו. אורן מרגיש.

- אורן:** כמה זמן אתה עומד שם?
ג'ייסון: מספיק בשביל להבין שאני אידיוט.
אורן: נשמע כמו מישהו שהבין.
ג'ייסון: וגם לא למד מזה כלום.
[פאזה. ג'ייסון כמעט מסתובב]
עזוב. אני אלך. זה לא...
[פאזה. ג'ייסון מתכוון לצאת. אורן עוצר אותו במילים]
אורן: מה אתה עושה כאן, ג'ייסון?
ג'ייסון: הייתי בסביבה, אז קפצתי ו...--
אורן: בסביבה?
ג'ייסון: לא עקבתי אחריך, אם זה מה שאתה שואל.
אורן: לא שאלתי.
[פאזה]
אבל אם כבר הגעת עד לכאן, לפחות תגיד למה.
ג'ייסון: לא באתי להרוס לך את הערב.
אורן: ובכל זאת הרסת את הערב.
ג'ייסון: סליחה. לא התכוונתי.
אורן: אתה תמיד לא מתכוון ואז זה קורה. כמו שריפה בלי מצית.
ג'ייסון: אני לא מחפש אש.
אורן: אז מה אתה כן מחפש? כי כל פעם שראיתי אותך שברת לי את הלב, כתבת שיר וברחת. אז מה אתה מחפש אם לא אש?
ג'ייסון: לא יודע. אני פשוט ידעתי שאתה כאן, ו...
אורן: ידעת?
ג'ייסון: לא. כאילו... אתה...--
אורן: ואז מה? אמרת אני אצא לבדוק אם הלב שלי עוד מתכווץ כשאתה רואה אותי?
ג'ייסון: לא מתכווץ. יותר... עוצר.
אורן: אתה לא אמור להיות עם ראלף בכלל?
ג'ייסון: הוא לא כאן.
אורן: אבל אתה כן.
ג'ייסון: כן.
אורן: אתה עוקב אחריי?
[פאזה]
ג'ייסון: איך ידעת שאני כאן?
אורן: חבר ראה אותך בפנים.
ג'ייסון: אז באת... בשביל מה?
ג'ייסון: לראות אותך.

ומה עכשיו? אתה רואה. מרוצה?	אורן:
לא.	גייסון:
[שוב שתיקה. אורן כמעט אומר משהו - בולע את זה]	
אז מה עכשיו? עוד שיר?	אורן:
אין לי שירים יותר.	גייסון:
התרוקנת?	אורן:
עזוב. אני בכלל לא צריך להיות כאן. אני אלך.	גייסון:
אל תפתח נושא אם אתה לא מתכוון לגמור אותו.	אורן:
פאזזה. סוף סוף אורן מסתובב. מבט ישיר, קשה, לא מפחד יותר]	
מה אתה עושה כאן גייסון?	
הייתי בסביבה.	גייסון:
כן. אתה תמיד בסביבה. אתה גר בברלין.	אורן:
אמרתי הייתי בסביבה. לא בבית.	גייסון:
עקבת אחרי?	אורן:
אני לא פה בשביל לבלבל אותך.	גייסון:
אז מה, אתה פה להתנצל?	אורן:
אם זה מה שאתה רוצה.	גייסון:
לא יודע מה אני רוצה.	אורן:
[פאזזה]	
אתה נראה שונה.	גייסון:
אתה נראה אותו דבר.	אורן:
זה טוב או רע?	גייסון:
אני כבר לא יודע אם זה משנה.	אורן:
[פאזזה. גייסון מוציא סיגריה, מדליק. שקט. שניהם שותקים]	
ראיתי אותך נכנס.	
מתי?	גייסון:
לפני עשר דקות. רקדתי, הסתובבתי. אתה עמדת בקצה. כאילו אתה בוחן משהו.	אורן:
אני בוחן הכל.	גייסון:
[פאזזה]	
ואתה?	
אני מנסה לא להסתכל בכלל.	אורן:
ואיך זה הולך?	גייסון:
נכשל.	אורן:
כל הכבוד.	גייסון:
[שתיקה קצרה]	
חשבתי שלא נראה אחד את השני יותר.	אורן:
גם אני.	גייסון:
אז למה באת?	אורן:
[פאזזה]	
עזבתי את ראלף.	גייסון:
מתי?	אורן:
שבוע אחרי שנפגשנו.	גייסון:

זה לא מה שהראת לי.	אורן:
הראתי?	ג'ייסון:
כן. הראת. אהבה אף פעם לא מסתיימת באותו יום. היא מסתיימת הרבה לפני.	אורן:
חודשים לפני. שנים לפני. אנחנו רק מנסים לדחות את האמת הזאת כמה שיותר.	
גם אתה לא אמרת לי את האמת, אז.	ג'ייסון:
אני לא נשוי יותר.	אורן:
אני יודע.	ג'ייסון:
איך?	אורן:
פייסבוק.	ג'ייסון:
אז באת לראות אם אתה עדיין שייך?	אורן:
אתה יודע כל פעם שנכנסתי ל-KitKat מאז אותו ערב, זה כאב. אבל הפעם... זה	ג'ייסון:
כואב פחות.	
אולי זה סימן.	אורן:
סימן למה?	ג'ייסון:
שזה נגמר.	אורן:
אולי.	ג'ייסון:
אבל?	אורן:
אבל אני לא יודע אם אני רוצה שזה ייגמר.	ג'ייסון:
אז תגיד את זה.	אורן:
[פאזזה]	
תגיד לי, ג'ייסון, למה אתה פה. אבל באמת.	
כי בכל פעם שהלב שלי היה רגוע, אתה פשוט באת ונתת לו חתיכת מכה. אז	ג'ייסון:
חשבתי לנסות לתת לו מכה חדשה.	
אוקי. ולאן זה אמור להוביל?	אורן:
לא יודע. אבל זה מרגיש... אמיתי יותר ממה שהיה אז.	ג'ייסון:
[פאזזה. שקט ארוך]	
אם נתנשק עכשיו, אתה יודע, הכל יתחיל מהתחלה.	אורן:
אני יודע.	ג'ייסון:
ואני לא בטוח שאני יכול לשרוד את זה שוב.	אורן:
אז בוא רק נעמוד פה. ככה. בשקט. לא נזוז.	ג'ייסון:
[פאזזה. הם עומדים זה מול זה. אין מגע. אין מילים]	
אני לא יודע אם אני סולח לך.	אורן:
אני לא ביקשתי סליחה.	ג'ייסון:
היית צריך.	אורן:
סליחה.	ג'ייסון:
[שתיקה]	
מאוחר מדי.	אורן:
אולי. אבל אני עדיין כאן.	ג'ייסון:
אתה יודע כמה זמן לקח לי לחזור למרפסת הזאת?	אורן:
שנה.	ג'ייסון:
לא. שנה, ארבעה חודשים ושני לילות ארוכים מדי.	אורן:
אני סופר אחרת.	ג'ייסון:

איך אתה סופר?	אורן:
אני סופר לפי המילים שלא אמרת לי מאז.	ג'ייסון:
אז פשוט... עקבת אחרי.	אורן:
אתה שונא אותי?	ג'ייסון:
לא.	אורן:
אתה יודע, לא ניסיתי להלחיץ. ניסיתי להבין.	ג'ייסון:
להבין מה?	אורן:
למה אתה עדיין לא שונא אותי.	ג'ייסון:
כי אני עדיין לא סיימתי לאהוב אותך.	אורן:
[שתיקה. ג'ייסון נראה כאילו משהו בפנים מתכווץ. הוא מתקרב, אך לא נוגע]	
מה, מה עכשיו? אפילו לא להגיד אם עקבת אחרי אתה לא אומר. מה אתה רוצה?	ג'ייסון:
אני רוצה לדבר איתך בלי לכתוב את זה. אני רוצה לראות אותך בלי לדמיין. אני רוצה לדעת אם אתה אמיתי - או שסתם בניתי אותך מגעגוע.	ג'ייסון:
ואם אני אמיתי?	אורן:
אז אני אצטרך להתחיל להתמודד.	ג'ייסון:
[פאזזה]	
מה אתה עושה בכלל בברלין. עבודה? או ש...--	אורן:
אני גר כאן. את זה לא ראית בפייסבוק?	ג'ייסון:
אתה עם מישהי? מישהו?	אורן:
אני לבד.	ג'ייסון:
לגמרי?	אורן:
לגמרי.	ג'ייסון:
אז... אתה?	אורן:
מה?	ג'ייסון:
אתה... כמוני?	אורן:
מה זה אומר "כמוך"?	ג'ייסון:
אתה יודע מה זה אומר להיות כמוני.	אורן:
[פאזזה]	
אתה עוד זוכר בכלל את הלילה ההוא?	אורן:
אפשר שלא?	ג'ייסון:
מה אתה זוכר?	אורן:
את איך שכולם הסתכלו עליך. איך הרגשתי מיוחד שהסתכלת עליי. אני זוכר את הריח שלך כשהתקרבת. את המוזיקה.	ג'ייסון:
זה היה Espera של אריס סאן.	אורן:
איך השיר הזה התחיל להתנגן כשהדלת נפתחה. האור הכתום של ה-KitKat שפגש את הפנים שלך. איך רקדנו... והרגשתי כאילו אני שייך לרגע שלא אמור להיות שלי. זה היה כמו חלום. איטי, שקט.	ג'ייסון:
אתה יותר פואטי ממני.	אורן:
ברלין מכריחה אותך להיות כזה.	ג'ייסון:
ונטע?	אורן:
מה איתה?	ג'ייסון:
מה זה מה איתה? היא... כאן?	ג'ייסון:

ג'ייסון מה לא הבנת?	אורן:
כנראה שכמו הערב שהיה, שום דבר.	ג'ייסון:
אחרי כל מה שהיה בינינו, החלטתי שאני עובר לכאן. עוזב את הכל נראה לי. גם את נטע.	אורן:
אבל הילד שלך...	ג'ייסון:
לא עברתי חלל. הוא מגיע לכאן. לפעמים אני נוסע לשם.	אורן:
והוא...?	ג'ייסון:
בסדר עם זה אם זאת השאלה. מתרגל לאבא חדש, אני מניח?	אורן:
אפשר לשאול אותך משהו?	ג'ייסון:
תשאל.	אורן:
מה שכנע אותך לחזור. אז?	ג'ייסון:
אתה יודע מה זה הֶד?	אורן:
הֶד?	ג'ייסון:
הֶד. כשאתה צועק במערה, והקול שלך חוזר. זה אתה - אבל ממקום אחר. אתה ההֶד שלי, ג'ייסון. ברגע שיצאתי מהמרפסת ההיא לפני שנה, כל החיים שלי הפכו למערה. וכל צעד שעשיתי, הקול שלך הדהד שם. לאט. חלול. חם מדי. אמיתי מדי. עד שהבנתי - שאם אני לא אחזור למקור של הצליל הזה, אני אשתגע.	אורן:
[פאזזה]	
אבל עכשיו אתה כאן. אני לא הֶד.	ג'ייסון:
אני לא יודע אם אני רוצה אהבה... או קצת מקום להניח את הלב שלי.	אורן:
אולי זה אותו הדבר?	ג'ייסון:
אולי. אבל אולי גם לא.	אורן:
מה אתה זוכר מהערב הזה?	
את אריס סאן שר את אספרה.	
דווקא את זה?	
הוא שר את השיר הזה בחתונה של סבא וסבתא שלי לפני חמישים שנה.	
מה זאת אומרת שר?	
מסתבר שגם אריס סאן היה עושה חתונות.	
אבל איך זה קשור אלינו?	
סבתא שלי עלתה מטורקיה. היא הכירה את אריס סאן שם. היא הגיעה לארץ אבל הכירה את סבא שלי והם התחתנו. הוא לא ידע על זה. הוא בא לחפש אותה אבל גילה שהיא מתחתנת בעוד כמה ימים. דווקא שם, למרות כל הסיפור שלה ושל אריס סאן, הוא שר לה בחתונה. את השיר הכי עצוב ויפה שיכול להיות. אולי זה למה אני זוכר את הערב הזה. כי הרגשתי, קצת כמוך, שהרגע הזה עדיין לא יכול להיות שייך לי. למרות שרציתי.	
[פאזזה. הצלילים הראשונים של Espera נשמעים בעדינות, כמעט כמו	
מתוך	
[זיכרון]	
אתה יודע... אריס סאן שר את Espera בחתונה של סבא וסבתא שלי. לפני	ג'ייסון:
חמישים	
שנה.	

אורן: מה זאת אומרת שר?
ג'ייסון: מסתבר שגם אריס סאן היה עושה חתונות. סבתא שלי סיפרה לי שהוא ישב

מולם, שר לה את Espera והיא פשוט הבינה.
אורן: הבינה מה?
ג'ייסון: ששום דבר לא יפריד בינה לבין סבא שלי. שום דבר.
[פאזזה. הם מביטים זה בזה. Espera מתחזקת קלות]
אורן: אתה חושב שגם אנחנו נזכור את זה עוד חמישים שנה?
ג'ייסון: אני כבר זוכר.
[אין תגובה. ג'ייסון מתרגם את השיר תוך כדי הניגון]

[Espera un poco un poquito mas]

חכה עוד רגע, עוד טיפה.

[Para llevarte mi felicidad]

כדי שתיקח את האושר שלי איתך.

[Espera un poco, un poquito más]

חכה עוד רגע, עוד טיפה.

[Me moriría si te vas]

אם תלך, אני אמות עכשיו.

[מתקרבים. כמעט מתנשקים. מתרחקים מעט. מתנשקים בעדינות ורגישות אין

קץ]

אורן: מה יהיה איתנו עכשיו?
ג'ייסון: עכשיו אנחנו חיים את מה שיש. בפעם הראשונה.
אורן: זה לא מפחיד אותך?
ג'ייסון: זה מפחיד אותי כל כך שבא לי לצעוק.

[פאזזה]

אבל תראה אותי. אני נשאר.

[השניים עדיין רוקדים לאט. הריקוד הופך קרוב, כמעט איטי מדי. כאילו כל

תנועה היא זיכרון]

אורן: ג'ייסון. אנחנו פנטזיה אחד של השני.
ג'ייסון: הפנטזיה הזאת לא עוזבת אותנו כבר שנה.
אורן: תסתכל עלינו. תראה איפה אתה היית לפני שנה. איפה אני... מי יודע כמה זמן הדברים ישארו? זה, אני, אתה...
ג'ייסון: רומיאו ויוליה של ה-KitKat Club.
אורן: זה סיפור אהבה שיכול לעבוד רק אם יכתבו עלינו מחזה.
ג'ייסון: אתה באמת חושב שהסיפור שלנו כזה שיכולים לכתוב עליו מחזה?
אורן: או לפחות שיר.

[פאזזה, צוחק]

תחשוב על זה. מה יותר מוכר משני אנשים שנפגשים במרפסת של KitKat Club

- ומתאהבים?
 קומדיות יותר מוכר. אנשים אוהבים קומדיות יותר. לאנשים יש מספיק צרות על
 הראש אז להוסיף להם עוד אחת? לא יודע.
 איך היית רוצה שיקראו לך במחזה?
 ז'אן פייר. הרבה יותר צרפתי. סקסי. ואתה?
 אמסלם. יותר גברי.
 אוי... אתה מטומטם. אני אוהב אותך מטומטם.
 תסתכל עליי! זה לא נגמר. זה ימשיך להיות.
 תמיד חשבתי שיום יבוא ונראה שוב אחד את השני סתם ככה ברחוב, ונתנשק,
 ונהיה אחד של השני.
 ובסוף אנחנו נפגשים בתחתית. ככה היית רוצה שיסיימו את המחזה שלנו?
 מה פתאום. זה יהיה מביך אם כן...
 אז איך הסוף יראה?
 נפגשנו ברחוב--
 ב-Karl Marx Allee?
 כן! במקרה. ליד הבית הישן שלי. בדיוק חזרתי אליו עם כל הרהיטים שלי אחרי
 שנפרדתי מראלף.
 ואני רואה מרחוק מישהו שהסתבך עם כל הארגזים...
 יש לך לב טוב. אתה רץ לעזור. עוד לא יודע מי זה.
 ואז אתה רואה אותי ומחייך. קופא לרגע, לא יודע מה לעשות. מפיל את הואזה!
 מתחיל להתקרב אליך, לא אומר כלום. נוגע בזיפים שלך.
 ואז אנחנו מתנשקים.
 אני תמיד מעדיף להאכיל את הקהל בכפית.
 נשמע הכי טוב.
[צוחקים]
 אז בסוף חוק השלוש לגייסון יקרה גם איתנו?
 אבל לא כי אתה דפוק. כי העולם דפוק.
[המוסיקה מתחזקת]
 רגע... אבל בסיפור האמיתי, שלנו, אני עוד יכול להזמין אותך לרקוד?
 שאני אגיד לך לא?
**[אורן וגייסון נכנסים למועדון. המוזיקה מתגברת. צלליות שלהם נראות. הם
 רוקדים ביחד. מתנשקים, אוהבים. נשיקה איטית ואוהבת של רומנטיקה ואהבה.
 האור יורד]**